

WAAROM BEN IK ZOALS IK BEN?

Uitgesproken op Donderdagavond 14 Maart 1872, door C. H. Spurgeon, in de Metropolitan Tabernacle, Newington.

Want naar de innerlijke mens verheug ik mij in de wet van God. Maar in mijn leden zie ik een andere wet, die tegen de wet van mijn verstand strijd voert en mij tot gevangene maakt van de wet van de zonde, die in mijn leden is. Rom. 7:22-23

Afgelopen donderdagavond, zoals velen van u zich ongetwijfeld herinneren, sprak ik tot u over de volharding der heiligen. Het stemde mij tot grote verrassing en vreugde dat ik deze week hoorde hoeveel van u troost en bemoediging hebben gevonden in de eenvoudige uiteenzetting van die leer. De afgelopen twee donderdagavonden hebben wij samen een voorschrift en een belofte overwogen, die beide hetzelfde onderwerp behandelen, maar elk vanuit een ander gezichtspunt. De ene spoorde ons aan tot volharding door standvastigheid, de andere verzekerde ons van behoud als vrucht van die standvastigheid.

De hartelijke reacties die u hebt gegeven op deze vertrouwde leerstukken, hebben mij doen denken dat het bijzonder nuttig zal zijn — vooral voor hen onder u die pas kort geleden tot het huisgezin van het geloof zijn toegetreden, en die misschien de grondbeginselen van de geestelijke ervaring nog nauwelijks kennen — als ik vanavond voortbouw op die twee grondgedachten door iets te zeggen over de grote innerlijke strijd die het leven van een gelovige kenmerkt. De Schriftplaats die voor ons ligt, beschrijft een deel van de persoonlijke ervaring van de apostel Paulus. Wij zijn het er allen over eens dat hij een heilige van hoge orde was — inderdaad, wij rekenen hem tot de voorste rijen van Gods dienaren.

Juist daarom is zijn ervaring voor ons zo waardevol. Als zelfs de grootste heiligen innerlijke strijd kenden, hoeveel te meer mogen wij dat dan verwachten, wij die nog niet diezelfde mate van genade hebben bereikt. Wanneer hij, die voor geen enkele apostel onderdeed, moest zeggen: “Als ik het goede wil doen, dan ligt het kwade mij bij”, dan hoeven u en ik — als eenvoudige leerlingen van Jezus

Christus — niet verbaasd te zijn dat wij eveneens aangevochten worden, dat wij in strijd gewikkeld raken die ons bedroeft, en dat wij soms, overweldigd door de ontroering van het hart, moeten uitroepen: “Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?”

Ik verzoek u daarom, tot persoonlijke vertroosting, hierop te letten: ten eerste, dat de overheersende kracht in de geest van de christen een sterke genegenheid is voor, en een diep genot vindt in, alles wat zuiver en heilig is — “Ik heb een vermaak in de wet Gods naar den inwendigen mens.” Ten tweede, dat er in het hart van de mens hartstochten en neigingen schuilen die rechtstreeks in strijd zijn met dit heilige beginsel — “Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds.”

En ten derde, dat de tucht die uit dit voortdurende innerlijke conflict voortvloeit, ondanks de onrust en verwarring die zij veroorzaakt, toch een waar en bevredigend bewijs vormt van ons geestelijk leven: “Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere.”

I. Van iedere ware christen kan gezegd worden dat de overheersende kracht in hem vreugde vindt in de wet van God. De nieuwe natuur die God in elke gelovige heeft geschapen, kan niet zondigen — want zij is uit God geboren. Het is het werk van de Heilige Geest: oprecht, onbevlekt en onvergankelijk. Wij zijn deelgenoten geworden van de goddelijke natuur. Voor zover de goddelijke natuur overdraagbaar is, wordt zij ons geschonken wanneer wij wedergeboren worden tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de dood. Wij zijn niet uit het vlees geboren, noch uit het bloed, noch uit de wil van de mens, maar uit God. Op het ogenblik van onze wedergeboorte ontvangen wij van Hem een nieuwe natuur.

Deze nieuwe natuur, hoe jong ook, dwingt de oude natuur in ons zich langzaam maar zeker te onderwerpen. Er is strijd, maar de overwinning is gewaarborgd. De oude profetie — “De oudste zal de jongste dienen” — wordt overvloedig vervuld in het kleine koninkrijk van onze ziel. De volledige onderwerping laat op zich wachten; er gaan vele moeizame worstelingen aan vooraf. Maar uiteindelijk zal hetgeen uit de Geest geboren is, overwinnen wat uit het vlees geboren is, en de goddelijke natuur zal zegevieren over de zinnelijke natuur in ons.

De christen verheugt zich in die nieuwe natuur die in hem is ingeplant, en daarmee in de wet van God. Hij verlangt er niet naar om die wet op welke wijze dan ook te wijzigen. Wanneer wij de Tien Geboden lezen, keurt ons geweten Gods bepalingen goed, terwijl het tegelijk onze eigen

tekortkomingen veroordeelt.

Wij voelen dat alleen God zulk een volmaakte en heilige wet kon geven. Wij zouden niet willen dat ook maar één jota, één woord of één lettergreep van die wet veranderd werd – zelfs niet als zij ons veroordeelt. Want hoewel wij weten dat – ware het niet om het kostbare bloed van Christus – die wet ons rechtvaardig in de hel zou werpen, kunnen wij toch niet anders dan instemmen met haar heiligheid, en erkennen dat zij goed is. Met een zuiver oordeel en een geheiligd instinct stemmen wij in ons binnenste in met de wet die goed is. Zij is de openbaring van Gods eigen gedachten over goed en kwaad, waarheid en leugen, harmonie en onenigheid. En onze vernieuwde natuur stemt met die gedachten in.

Wij zien deze waarheid niet als een conclusie uit onderzoek, maar als een lichtende werkelijkheid die straalt in haar eigen majesteit. Wij zouden ons zelfs willen voegen bij het volk op de berg Ebal of de berg Gerizim, om met bevende stem ons “Amen” te spreken bij de vloeken die rusten op ongehoorzaamheid, of met plechtige vreugde de zegeningen te begroeten die worden beloofd aan hen die Gods geboden onderhouden en doen. Evenmin, geliefden, zou de christen willen dat de geestelijke aard van de wet op enigerlei wijze wordt verzwakt. Hij is niet slechts tevreden met de wet zoals hij die leest – al veroordeelt zij hem – maar ook met de geest van de wet zelf. Als de wet niet alleen een wellustige daad, maar zelfs een zondige blik veroordeelt, dan veroordeelt hij die blik in zichzelf. Als de wet tot het hart spreekt en zegt: “Gij zult niet begeren wat uw naaste toebehoort,” dan erkent hij in zijn ziel dat begeerte op zichzelf reeds zonde is, bitter en verwerpelijk.

Hij klaagt nooit dat God te streng of te veeleisend zou zijn. Hij zegt nooit: “Heere, ik kende u dat gij een hard mens zijt, maaiende waar gij niet gezaaid hebt.” Nee, hij stemt in met de wet, hoe breed en verheven zij ook is. De donder, de bliksem en de stemmen waarmee die wet werd gegeven, mogen zijn hart wel doen beven, maar de wijsheid, rechtvaardigheid en goedheid die erin schitteren, veranderen die huiver in bewondering. Omdat hij van boven geboren is, in gemeenschap met Christus en in vrede met God, is zijn hele wezen in overeenstemming met de wet van de Heere. Is de wet geestelijk, dan is hij dat eveneens. Het verbond is niet verbroken, maar volmaakt in harmonie. En ik twijfel er niet aan, geliefde toehoorders, dat velen van u dit kunnen bevestigen; velen die uit God geboren zijn, kunnen getuigen dat zij zich naar de inwendige mens verheugen in de wet Gods.

Daarom verlangt geen enkele ware christen vrijstelling van ook maar één van Gods geboden. Zijn oude natuur mag dat wellicht wensen, maar zijn innerlijke mens zegt: “Nee, ik wil geen vrijstelling om aan enig gebod te ontsnappen.” Hij wil geen concessie aan het vlees, geen excuses voor zonde op welk punt dan ook. Het vlees hunkert naar vrijheid, maar de gelovige vraagt niet om vrijheid om te zondigen. Broeder, stel dat – en ik bedoel het niet godslasterlijk – de Heere tot u zou zeggen: “Mijn kind, als er één zonde is die jij liefhebt, dan mag u daarin volharden.” Zou u dan werkelijk die vrijheid wensen? Zou u niet veeleer uitroepen: “O, dat ik van alle zonde gereinigd mocht worden! Want zonde is voor mij ellende – een andere naam voor verdriet. Moreel kwaad is een vloek, een plaag, een pest waarvan alleen al de gedachte mij doet huiveren.”

In de Roomse Kerk wordt het als een voorrecht beschouwd wanneer iemand vrijstelling krijgt van bepaalde religieuze verplichtingen. Wij vragen niet om zulke dispensatie – wij achten haar geen gunst. Vrijheid om te zondigen zou slechts dubbele ketenen betekenen. Zelfs één ogenblik van vrijheid om onze gehoorzaamheid te versoepelen, zou slechts zijn als een pas naar de duisternis, een afdaling van het levenslicht naar geestelijke ziekte en pijn.

Broeders, ik twijfel er niet aan dat u, indien u waarlijk gelovigen bent, nooit de Heere hebt gevraagd om toestemming om Zijn geboden te overtreden, en dat u dat ook nooit zult doen. Wellicht hebt u zichzelf ooit iets veroorloofd waarvan u op dat ogenblik niet wist dat het zonde was; misschien is er eens een verkeerd verlangen in uw hart opgekomen – dat erken ik. Doch zodra de nieuwe natuur in u haar schuld beseft, trekt zij zich met afschuw terug en keert zich van het kwaad af. Het kan niet anders, want zij kan niet zondigen, omdat zij uit God geboren is. De nieuwe mens die in u leeft, huivert bij de aanblik of de gedachte van zonde. Het is voor haar vreemde grond; zij kan daarin niet rusten of leven, terwijl u vroeger daarin uw vermaak vond en ongerechtigheid dronkt als water. Nu echter vraagt u geen vrijstelling om aan de wet te ontkomen, maar u verheugt uzelf in haar naar de inwendige mens.

De herboren natuur van de christen verlangt vurig om de heilige wet te volbrengen in overeenstemming met Gods gedachten. Stel dat aan iemand van ons, zoals eens aan Salomo, zou worden gezegd: “Vraag wat Ik u geven zal.” Wie onder ons zou dan aarzelen? Ik kan mij niet voorstellen dat een van ons om rijkdom of om eer zou vragen, of zelfs om aardse wijsheid – tenzij het wijsheid ware van de hoogste orde, die van boven komt. Maar het goed waarnaar de herboren ziel boven alles verlangt, is heiligheid – zuivere, onbevleete heiligheid. Nu ik, door Christus’ genade,

verzekerd ben dat mijn zonden vergeven zijn om Zijns Naams wil, is dit mijn hoogste verlangen: geheel vrij te zijn van zonde, een zuiver leven te leiden zonder overtreding in woord of daad, uit zwakheid of moedwil. En elke ware gelovige die datzelfde verlangen in zijn hart draagt, zal niet rusten voordat dat heilige verlangen zijn vervulling vindt.

Dit, broeders, is het bewijs dat wij ons verheugen in de wet van God naar de innerlijke mens. En het zal niet lang duren, voordat dat verlangen vervuld wordt. Want wij zullen Hem gelijk zijn wanneer wij Hem zullen zien zoals Hij is. Totdat die zalige aanschouwing werkelijkheid wordt, zullen wij onrustig van geest blijven, voortdurend smekend om meer genade, strijdend tegen het kwaad dat in ons woont, totdat het ten onder gebracht is. O ja, geliefden, hierin ligt het bewijs van onze innerlijke vreugde in Gods wet: dat dit ons hopen is, ons bidden, ons strijden, ja, ons sterven, opdat wij geheel aan Hem gelijkvormig mogen worden, naar Zijn beeld en wil.

Nog overtuigender wordt dit getuigenis, wanneer in het leven van de gelovige zichtbaar wordt dat het leven van God in hem de begeerten van vlees en geest overwint. Dikwijls moet hij zich in zijn streven naar heiligheid onderwerpen aan harde zelfverloochening — maar hij doet het met vreugde. Als hij bijvoorbeeld weet dat hij door een doortrapte handelspraktijk tijdelijk winst zou kunnen behalen, zal hij het weigeren. Hij voelt dat hij zulk kwaad niet kan doen en tegelijk zijn God liefhebben. En als een jonge bekeerling merkt dat een kleine afwijking van het rechte pad hem de gunst van wereldse vrienden zou winnen, zal hij, al moge zijn vlees begeren, innerlijk geen vrede hebben. De nieuwe mens in hem zal zeggen: “Al zou ik de welwillendheid van mensen verliezen, laat mij trouw blijven aan mijn Heere. Laat mij liever mijn plaats opgeven dan onrecht doen; laat mij liever mijn dagelijks brood verliezen dan moedwillig één van Christus’ geboden overtreden. Ik kan het niet doen.”

Ik ken vele kinderen van God die zwaar geleden hebben, door diepe beproevingen zijn gegaan en grote verliezen hebben geleden, enkel omdat zij de weg van gehoorzaamheid niet wilden verlaten. En hierin ligt één der kostbaarste bewijzen, dat zij zich naar de innerlijke mens werkelijk verheugen in de wet van God. Wanneer een mens bereid is smaad te dragen, bespot te worden, veracht en uitgelachen te worden als een dwaas om der gerechtigheid wil; wanneer hij het lijden verdraagt dat komt van de spottende tong, of de koude afwijzing van degenen met wie hij vroeger wandelde, enkel omdat hij de stem en de leiding van Gods Geest eerbiedigt en volgt — dan, zeg ik, bewijst zo iemand dat hij zich verheugt in de wet van de Heere.

Ik dank God dat er ook in deze gemeente zielen gevonden worden die zulk bewijs hebben geleverd. En ik bid dat u en ik, ja, allen die deel hebben gekregen aan de goddelijke natuur, telkens opnieuw datzelfde bewijs mogen leveren — door onder alle omstandigheden het goede te doen, onder elk gevaar het kruis op ons te nemen, opdat onze ziel, al is zij niet volmaakt in haar daden, toch volmaakt zij in haar bedoeling, en met vastbesloten hart en innige liefde de wil van JEHOVA doet en wil doen.

Is er hier iemand die moet zeggen: “Welnu, ik stem niet in met de wet van God; ik vind daarin geen vreugde. Wanneer ik hoor: ‘Gij zult niet begeren’, ‘Gij zult geen overspel doen’, ‘Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt’, dan wens ik dat dit niet verboden was. Ach, was het maar niet verkeerd om te doen wat mijn hart begeert! Het is jammer dat plicht en genot zo ver uiteenlopen. Ik zou liever zien dat er minder wetten en meer vrijheid was. Die geboden, vooral die welke tot het binnenste spreken en de vrijheid van de wil beperken, zijn hard en tegendraads. Ik ben niet voldaan om door zulke regels gebonden te zijn — ik wil leven zoals ik dat zelf verkies.”

Welnu, mijn vriend, ik zal niet strenger tot u spreken dan dit: u hebt geen deel aan deze zaak. Indien uw hart vernieuwd zou zijn, zou u geheel anders spreken. Want telkens wanneer men een stem hoort die een lage maatstaf van godsdienst en van zedelijkheid verheft, telkens wanneer iemand lakse opvattingen verdedigt omtrent goed en kwaad, dan kan men verzekerd zijn dat de geest die in hem werkt niet de Geest van de heilige God is, maar de geest van het vlees — ja, mogelijk de geest van de satan, die de menselijke geest verdorven zoekt te maken boven wat zij reeds is.

Maar verheugt uw hart zich in de wet van de Heere? Is er schoonheid voor uw ziel in dat wat recht is? Is er heerlijkheid in hetgeen deugdzaam is? Bewondert u inzonderheid het beeld van Jezus, omdat in Zijn leven de wet Gods zichtbaar en levend wordt? Indien dat zo is, dan vertrouw ik erop, geliefde vrienden, dat u het bewijs draagt van het deelhebben aan de goddelijke natuur — dat u uit God geboren zijt. En hoewel het kwaad nog in u woont, leeft ook het leven van God in u, dat het kwaad zal weerstaan en onderwerpen, totdat gij veilig staat aan Zijn rechterhand.

II. Wij komen thans tot het tweede punt — het conflict. Waar deze vreugde in de wet van God is, daar wordt, zoals Paulus schrijft, toch een andere wet ervaren in de leden. Hij beschrijft die strijd in drie graden: hij zag haar, hij voelde haar, en ten slotte werd hij er door in zekere zin gevangen genomen, want hij zegt: “want zij neemt mij in gevangenschap.” (Rom. 7:23) In ieder van ons is een

wet der zonde aanwezig. Zij is er altijd, zelfs wanneer zij niet werkzaam schijnt, zodra onze ogen voor haar geopend zijn. Wanneer ik iemand hoor zeggen: “Ik heb geen neiging tot zonde,” dan besluit ik dat hij zichzelf niet kent. Hij is niet thuis in zijn eigen hart; misschien heeft hij slechts de nette voorkamer betreden, waar alles ordelijk lijkt, maar nooit de diepte van zijn innerlijk onderzocht. Want wie daar afdaalt, ontdekt dat er verborgen kamers zijn waar het kwaad logeert — een boos hart van ongeloof, dat zich afkeert van de levende God.

Zelfs de ware gelovige ervaart dit. Hij moet telkens bidden: “Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp!” De zondige natuur is er altijd. Soms lijkt zij te rusten; ik weet niet of de duivel ooit slaapt, maar het oude hart lijkt het soms te doen — niet dat het dan minder zondig is, maar slechts minder zichtbaar. Buskruit ontploft niet altijd, maar het blijft even gevaarlijk; laat er slechts één vonk bij komen, en het ontbrandt onmiddellijk. Zo ook ligt de adder soms opgerold, maar het gif rust niet in haar tanden. Al bijt zij niet, toch blijft zij een adder. Zo is het ook met ons vlees. Er is iets in ons dat zelfs de beste heilige naar de hel zou slepen, indien de soevereine genade Gods het niet weerhield. Er is een kleine hel in het hart van ieder kind van God, en alleen de grote God des hemels kan die inwonende zonde bedwingen.

Deze zonde verrijst dikwijls onverwachts; zij openbaart zich juist wanneer wij menen haar te hebben overwonnen. Hoe menigmaal is zij plotseling uitgebroken tot onze grote smart! Ik zal hier niet lang over mijzelf spreken, maar ik heb eens een man gekend — een broeder die in een gebedsbijeenkomst zijn hart hoog voelde opheffen tot de Heere, die zich dicht bij zijn Vader wist en genoot van zoete gemeenschap met Christus. Zijn ziel was als in de hemel. Maar nauwelijks was de bijeenkomst beëindigd, of iemand in de gemeente bracht hem een grievend woord toe. En zie, onverwacht werd hij verstoord, zijn toorn werd gewekt, en hij sprak ondoordacht met de tong — woorden waarvoor hij later bitter berouw had. Hoe beter ware het geweest, indien hij de vrede had bewaard!

Ik geloof wel, broeders, dat deze man — indien hij in een ander uur was bejegend — de belediging met gelatenheid zou hebben verdragen, zonder er aanstoot aan te nemen of ook maar één woord te antwoorden; want hij was van een zachtaardig en rustig gemoed. Maar omdat hij niet gewaarschuwd was, was hij niet op zijn hoede. En juist de liefde die zijn hart vervulde, maakte dat de onverwachte vijandigheid hem des te pijnlijker trof. Hij was zo nabij aan de hemel geweest dat hij niet verwachtte op aarde door strijd te worden verrast. Hij had zich niet kunnen voorstellen dat

iemand hem daar zou verwonden waar hij de vrede zocht.

Wanneer het huis gevuld is met kostbaar goed, dan is dat het uur waarin de dief zijn intrede tracht te doen. Zo ook — wanneer de ziel het rijkst is in genade, dan zal de vijand trachten binnen te breken en te roven. De zeerover valt het schip niet aan wanneer het ledig uitvaart naar verre kusten, maar wanneer het terugkeert, zwaar beladen met schatten uit een ver land; dan meent hij dat de buit de strijd waard is. Zo is het met de duivel: hij bespringt ons niet wanneer de ziel koud en ledig is, maar juist wanneer zij in de volheid van genade blinkt. Hebt u genoten van een preek, bent u dicht tot God genaderd in het gebed, is het Woord u bijzonder dierbaar geworden — weest dan op uw hoede! Want juist dan zal de draak, die sluimert in ons binnenste, zich roeren om de vrede van onze ziel te verstoren. Zoals het oude gezegde luidt:

*“Wij moeten gevaar verwachten,
wanneer wij veel vreugde ontvangen.”*

Laat ons daarom extra waakzaam zijn in tijden van rust, want het kwaad in ons hart sluimert slechts, het sterft niet. Wanneer wij door genade verkwikt worden, schijnt het soms te zijn als een vreemd iets buiten onszelf; maar wanneer verleiding nadert, openbaart het zich weer in ware gedaante. Wie zichzelf prijst omdat hij geen zondige verlangens, onreine gedachten, trots of woede kent, moet het wijze woord van Rutherford niet vergeten: “Wanneer de verleiding slaapt, lijkt de dwaas verstandig en de slechte vrouw kuis; maar zodra het vat wordt geopend, blijkt wat erin zit — wijn of water.”

O mijn ziel, u hebt maar een weinig rust gekend, omdat er geen gelegenheid tot verzoeking was. In goed gezelschap, omringd door heiligen, terwijl de geest voortdurend met heilige dingen bezig is, schijnt het kwaad te slapen. Maar verander eenmaal van gezelschap, en zie — het geringste onrecht, een enkel prikkelend woord — en hoe snel herleeft dan het oude verderf! In bijna elke akker schuilt onkruid. Al spit u de aarde drie of zes el diep — gij zult er zaden in vinden, slapend, wachtend op zon en regen. Zo liggen er ook in onze natuur kiemen van kwaad, diep verborgen, niet zichtbaar aan het oog, doch levend. Laat slechts de omstandigheden zich wijzigen, en het kwaad zal opschieten als distels in de regen.

Laat dan niemand roemen, laat niemand zeggen: “Ik zou nooit in die zonde vallen.” Hoe weet gij dat, mijn broeder? Misschien bent u nooit verzocht op dat punt waar u het zwakst zou blijken. Weest waakzaam! Daar waar u meent ijzer te zijn, bent u wellicht leem; waar u denkt dat de poorten met

koperen grendels gesloten zijn, is het misschien slechts verrot hout. Geen mens — ook niet de heiligste — heeft reden om te vertrouwen op zijn eigen kracht, op zijn beste bedoelingen, of zelfs op zijn zuiverste verlangens. Wij zijn, indien God ons verlaat, door en door zwak en geneigd tot overtreding. De zonde die in ons woont als een erflek, kan uitbreken als een kwaadaardige ziekte, die ons van hoofd tot voet besmet. God verhoede dat dit ooit met ons geschiede!

Opmerkelijk is hoe de zonde zich openbaart, zelfs in de heiligste plichten. Neemt slechts het gebed. Wanneer u bidt, voelt u soms hoe de geest zich verheft tot God, en toch — hoe dikwijls merkt u niet tegelijk een vreemde traagheid in de knieën, een hardheid in het hart, een koude in de ziel? Of terwijl u voortgaat in uw smeekbede, dwaalt ineens een zondige gedachte als een roofvogel over de hemel van uw geest. Gij tracht haar te verdrijven, maar zij keert telkens weer terug. En soms, nadat u gebeden hebt met overvloed van vreugde en gemeenschap met de hemel, komt, zodra u uw bidvertrek verlaat, een vreemd gevoel over u — een heimelijke tevredenheid over uw eigen vroomheid. Er sluipt een gedachte binnen: “Ik heb goed gebeden; ik groei in genade; ik kom tot de volheid van de gestalte van Christus.”

Dan kan het zijn dat u, wanneer u uit de kamer van eerbiedige aanbidding komt, in plaats van met ootmoed te buigen voor God, begint te peinzen over uw eigen belangrijkheid — mediterend over uw geschiktheid om een plaats in te nemen boven de gewone soldaten van Christus, en u in te beelden dat u wel geschikt zou zijn de rang van luitenant te bekleden in het leger van de Kerk des Heeren. Of misschien voelt u daarentegen juist geen vrijheid in het gebed — en keert u van uw knieën terug met een prikkelbaar, neerslachtig gemoed, mompelend in uzelf, zo niet hardop zeggend: “Het heeft geen nut; ik kan evengoed ophouden met bidden.” Zo zal, wat u ook nalaat of doet, het kwaad dat in u woont zich toch eens doen horen. Het zal binnenkomen, al meent u dat de deur gesloten is. U kunt denken dat er geen dief binnendringen zal, u kunt uzelf ontkleden en ten ruste leggen — terwijl de dief reeds onder uw bed ligt.

Velen hebben gedacht: “Ik heb de deur gesloten voor die verleidingen,” en hebben niet geweten dat zij, zoals Rachel haar afgodsbeeldjes verborg onder het kamelentuig, diezelfde verleidingen in hun binnenste hadden weggestopt. O, geliefde vrienden, neem dit aan als een vaste waarheid: twijfel er niet aan. De apostel Paulus zag het toen hij zei: “Ik zie een andere wet in mijn leden.” En die wet, zei hij, “strijd tegen de wet van mijn verstand.” Ja, zij voerde oorlog tegen hem — doch de nieuwe natuur vocht terug en liet haar de overwinning niet behalen. De oude begeerten schieten hun pijlen af, en

het nieuwe leven heft het schild van geloof daartegen op. Zulk een gevecht woedt in elke vernieuwde ziel.

Wij weten dat deze strijd vele gestalten aanneemt. Soms dringt een boos verlangen de geest van de christen binnen. Hij verafschuwt het, hij walgt ervan — en toch blijft dat verlangen zich opdringen. Hij roept tot God om hulp, hij weent erom, hij stemt er niet mee in, al vreest hij dat er een ogenblik was waarin zijn vlees het zoet vond. Zodra hij nuchter nadenkt, huivert hij bij de gedachte eraan, en toch, door de drift van zijn eigen natuur en de prikkeling van Satan, keert dat verleidelijke gif telkens terug. Soms achtervolgt het hem als een bloedhond die zijn spoor niet loslaat; soms springt het onverwachts op en grijpt hem naar de keel. En o, wat een strijd om dat helse gedrocht, die opkomende boosheid of onreine begeerte, te onderdrukken! Ik getuig dat zulke beproevingen zwaar en schrikkelijk zijn, soms tot dagen, weken, ja maanden toe.

Ik heb bedachtzame christenen gekend die werden gekweld door donkere twijfels — twijfels over de inspiratie van de Schrift, over de Godheid van onze Heiland, over de zekerheid van het genadeverbond, ja, over de heiligste waarheden van het geloof. Sommigen werden zelfs vervolgd door de verleiding tot godslastering, een gedachte die hun ziel verafschuwde, maar die hoe krachtiger zij haar verjoegen, des te onverzettelijker terugkeerde. Wanneer zij dachten haar te hebben verdreven, kwam zij opnieuw, sluipend, verpakt in een scherpe wending van de gedachte, een kort, demonisch epigram, dat bleef rondspoken in het geheugen.

Hoe graag zouden zij die woorden, ja, de gedachte zelf, in de bodemloze put werpen met de kreet: “Weg, vervloekte schim!” — maar telkens keerde het terug, als de geest van een eigen misdaad die niet rusten wil. Vanwaar dit kwaad? Komt het altijd uit de hel? Soms ja, maar meestal vindt de verzoeking ingang door de stemmingen en gewoonten waartoe onze eigen aard geneigd is. Terwijl wij bezig zijn met onze plicht — in spreken, dienen of arbeiden voor de Heere — ontmoeten wij mensen wier driftige of kille geest die van ons beïnvloedt, en menigmaal wekt dat ergernis, ingebeelde belediging, of wrok op in het hart dat nochtans wil liefhebben.

Zelfs in het rustige leven dat wijze zielen zoeken om te ontsnappen aan de drukte der wereld, rijzen soms vreemde gedachten op — grillige, verwarde gedachten die de geest verontrusten. En hoe droef het ook is om te zeggen: zelfs in de studeerkamer van hen die eerbiedig de raad des Heeren naspeuren, breekt soms hoogmoed door. Zij worden verleid om af te dwalen van het beproefde pad,

zich te verliezen in eigen overleggingen, hun voetstappen los te maken van de kudde, en met dwaze lichtzinnigheid te wandelen op gevaarlijke wegen. Overal — in het gebed, in het werk, in de afzondering en in de gemeenschap — daagt de zonde ons uit tot strijd. En strijden moeten wij — totdat het vlees zwijgt, het geloof triomfeert, en de Heere Zelf de overwinning schenkt over de wet der zonde die in onze leden is.

Echter, de strijd die deze verdorven natuur voert, bestaat niet altijd uit een open en langdurige belegering van de ziel; dikwijls is zij sluw en tracht zij ons te overvallen. Dit is de favoriete wijze van oorlogvoering van het vlees dat in ons woont. Wanneer wij niet op onze hoede zijn, valt het ons aan, en — zoals ik eerder zei — juist wanneer wij in de hoge bergen hebben verkeer, dicht bij de Heere, zijn wij geneigd onze wachtpost te verlaten.

In die verheven sfeer van gemeenschap denken wij niet aan de vijand; zijn naam komt niet in onze gedachten op. Maar wanneer wij afdalen tot de vlakte van het dagelijks leven, ontdekken wij al spoedig dat hij leeft, dat hij onze broeders belaagt, en dat hij ook ons zoekt in de val te lokken. Daarom, geliefden, behoort onze ervaring ons tot diep medelijden met anderen te bewegen. Velen van Gods kinderen zijn overvallen door een zonde waarvoor zij zelf schuld dragen, en toch zouden hun medegelovigen hen niet met zo'n harde hand moeten oordelen. De zonde moet worden veroordeeld, ja, maar met de herinnering dat ook wij in verzoeking kunnen vallen. Niet weinigen zijn staande gebleven, eenvoudig omdat zij geen gelegenheid hadden om te vallen; en sommigen, die vandaag standhouden, zouden misschien morgen bezwijken, indien de weg gladder was of de beloning van de zonde groter.

Wij oordelen elkaar niet met de maat waarmee God oordeelt. Hij kent de zwakheden van Zijn kinderen. Hoewel Hij nooit de zonde verontschuldigt — Hij is te rein van ogen om het kwaad goed te keuren — toch verstoot Hij hen niet. Nadat Hij hun ongerechtigheden heeft uitgewist door het bloed van Jezus, sluit Hij hen niet uit van Zijn gemeenschap, zoals soms Zijn volk doet tegenover broeders die struikelen, maar die nochtans ware kinderen zijn, bemind door dezelfde Vader en levend uit dezelfde genade.

Wanneer deze kwade natuur zich verheft, lacht zij om onze eigen voornemens en bespot onze pogingen haar te onderdrukken. Zij moet worden overwonnen door genade, want geen andere arm dan die van de Almachtige kan dit verdorven hart temmen. Zij is als de leviathan, die om de speer

lacht en het ijzer acht als stro. Gij kunt de gewortelde zonde niet doden met het mes van uw eigen wil.

Soms zegt u: “Ik zal haar vernietigen,” en juist op het moment dat u haar verwondt, roept u een andere zonde tot leven. De een wil zijn neerslachtigheid overwinnen — en zinkt in overmoed. Een ander wil matiger zijn in zijn uitgaven — en wordt gierig. De trots wil men doden — en men vervalt in bekrompenheid. Ik heb er gekend die zo vurig voor de waarheid streden dat zij onverdraagzaam werden, en toen zij daarvan werden genezen, werden zij zo ruim van opvatting dat hun overtuiging nauwelijks meer te vertrouwen was. Zie daarom recht voor u uit en “doe de plicht die voor u ligt.” Want, geloof mij, het is geen klein iets, u te wapenen tegen de verrassend aanvallen van de zonde. Het is onmogelijk, tenzij God — die de nieuwe natuur heeft ingeplant — haar versterkt met het brood des hemels, haar les lest met water uit de Rots der Eeuwen, en haar leidt tot het goede land, waar geen Kanaäniet meer zal zijn, maar waar de ziel zal rusten met melk en honing.

Maar ik mag bij dit punt niet blijven stilstaan; wij moeten verdergaan tot iets nog diepers en droevigers. De apostel zegt dat deze strijd hem gevangen nam onder de wet der zonde. Wat bedoelde hij daarmee? Hij bedoelde niet dat hij zich schuldig maakte aan openlijke dwaasheid of zedeloosheid. Niemand heeft ooit in het karakter van Paulus een smet kunnen vinden. Maar hij zelf, die het scherpste geestelijke zicht had, ontdekte in zichzelf gebreken die wij niet zouden kunnen onderscheiden, en dat, vermoed ik, was zijn gewoonte. Wanneer ik een vroom mens hoor klagen over zijn fouten, weet ik wel wat de wereld zegt: zij neemt hem op zijn woord en besluit dat hij niet beter is dan zichzelf. Maar ik zeg u, indien u die man waarlijk had gekend, zijn wandel en zijn woorden gadesloeg, zou u, eerlijk oordeel velend, moeten bekennen dat hij, zoals Job, een oprecht en vroom man was, “die God vreesde en het kwaad schuwde.” Toch zou juist die man de eerste zijn om vlekken in zichzelf te zien, omdat hij meer licht heeft dan anderen, omdat hij een hoger idee heeft van wat heiligheid is dan anderen, en vooral omdat hij dicht bij God leeft dan anderen, en hij weet dat God zo oneindig heilig is dat de hemelen in Zijn ogen niet zuiver zijn en Hij Zijn engelen van dwaasheid beschuldigde.

Daarom ziet ieder die zichzelf in de spiegel van Gods wet beschouwt, in zijn eigen hart een onreinheid die hij nooit eerder had opgemerkt. Zoals Job sprak: “Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog.; Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw, in stof en as..” Toch geloof ik niet dat de apostel hier doelde op grove overtredingen waardoor hij in gevangenschap zou

zijn geraakt, voor zover het zijn eigen wandel betrof. Maar helaas, velen van Gods kinderen komen in een droevige slavernij terecht, wanneer de wet der zonde en des doods in hun leden tijdelijk de overhand krijgt.

O, waak daarvoor, ween daarover — ja, ik durf te zeggen: worstel daartegen tot bloedens toe. Want broeders, zij die zware zonden hebben begaan en toch de kinderen Gods zijn gebleven, zijn wel gered, maar als door vuur. En als u hen zou horen vertellen hoe vaak zij door kastijding zijn getroffen, hoe pijnlijk de tucht was, hoe de Heere hun beenderen verbrijzelde, en hoe Hij hun liet zien dat Hij de zonde in Zijn eigen huis nog meer haat dan waar dan ook — als u hun boetvaardige belijdenis zou horen, hoe zij het licht van Zijn aangezicht verloren, hun vrede en vreugde kwijtraakten, de zoete geur van de beloften voelden verdwijnen — o, dan zou u uitroepen: “Mijn God, wees mij genadig! Red mij niet enkel aan het einde van de reis, maar ook op de weg daarheen. Houd mijn voetstappen vast op Uw pad, opdat zij niet wankelen; leer mij rennen op de weg Uwer geboden.”

Wanneer een kind van God in een zware zonde valt, is dat een gevangenschap als die van Israël in Babel. Maar — voordat het zo ver komt, en God geve dat dit in uw leven nooit geschiede — brengt de wet der zonde ons reeds in andere vormen van slavernij. Terwijl u worstelt tegen de macht der zonde, dringen twijfel en vrees uw hart binnen: “Ben ik werkelijk een kind van God? Als dat zo is, waarom ben ik dan zo koud en krachteloos? Waarom kan ik niet bidden zoals ik wil? Waarom voel ik mij zo ver verwijderd, terwijl anderen zingen van vreugde en zich verlustigen in Zijn gemeenschap?”

O, hoe zwaar is die gevangenschap waarin de ziel raakt wanneer de inwonende zonde haar verleidt om te twijfelen aan haar veiligheid in Christus. Toch weten wij dat onze redding vastligt in Hem, die ons geloof wekt en bewaart. Christus is en blijft onze hoop op heerlijkheid. Aan allen die Hem hebben aangenomen, heeft Hij het recht gegeven kinderen van God te zijn, aan hen die in Zijn Naam geloven. En als ik in de Naam van Jezus heb geloofd, dan is, wat ik ook voel of niet voel, mijn kindschap niet afhankelijk van mijn gevoel, maar van Zijn trouw.

Toch, helaas, worden wij soms overspoeld door twijfel en zo in de banden van gevangenschap gebracht. Ik heb zielen gekend die daardoor bijna tot wanhoop zijn gedreven. Het kind van God kan bittere dingen tegen zichzelf schrijven, ja, zijn eigen doodsvonnissen tekenen; maar God zij dank — een dergelijk vonnis heeft geen kracht. Niemand kan het bekrachtigen dan de Koning zelf, en Hij zal dat

nooit doen over een ziel die in Hem gelooft, al is haar geloof nog zo zwak. Wij kunnen in gevangenschap raken door het gevoel van zonde, door verleiding tot zonde, of door het toegeven eraan. En als dat gebeurt, worden wij zwak in onze dienst, koel in het gebed, rusteloos in eenzaamheid en vreugdeloos in de gemeenschap der heiligen. Soms voelen wij ons bijna levenloos.

O, moge God ons daarvoor bewaren! Moge Hij ons genade schenken om te strijden — elke dag, elk uur — om de zonde te weerstaan. En moge diezelfde goddelijke genade, opgeslagen in Christus Jezus, ons de uiteindelijke overwinning schenken.

III. Wanneer wij een innerlijke strijd ervaren, mag het ons tot troost zijn te bedenken dat dit een teken is van een levendige fase in ons geestelijk leven. Zij die dood zijn in overtredingen en zonden, kennen deze strijd niet. Er was ook in ons eens een tijd dat wij, verloren en zelfgenoegzaam, zonder de kennis der wet leefden, en meenden dat de zonde in ons gestorven was. Maar in werkelijkheid waren wij het die dood waren — dood in misdaden en zonden — ook al roemden wij toen nog in onze eigen gerechtigheid. Deze geestelijke worstelingen tonen juist aan dat er leven is. Er is leven in de ziel die de zonde haat, al kan zij niet volbrengen wat zij wenst. Ik heb momenten gekend waarop ik God heb gedankt dat mijn ziel de pijn van de strijd heeft gevoeld, en ik verlang er soms naar dat gevoel weer te ervaren. Want waar strijd is, is ook leven.

De sterke man van de ziel — die oude natuur — bewaart het huis zolang hij ongestoord regeert; dan lijkt er vrede te zijn. Maar zodra er een Sterkere binnentreedt om hem te verdrijven, ontbrandt de strijd. Daarom, geliefden, laat deze inwendige tegenstand u niet ontmoedigen, maar zie haar als reden tot dankbaarheid. Zeg: “Er is tenminste nog leven in mij; ik strijd, omdat ik leef.” Want waar pijn is, is leven, en waar strijd is, is hoop. De beste heiligen Gods zijn door dezelfde innerlijke gevechten gegaan. Uw pad naar de hemel is niet uitzonderlijk zwaar. Sommigen onder Gods volk schijnen weinig last te hebben, maar de meerderheid heeft, evenals de apostel, te kampen met strijd van buiten en angst van binnen.

Gedenk Maarten Luther: deze man van moed en leer werd gevormd in de school der verzoeking. Zijn laatste uren, ja zelfs zijn sterfbed, waren nog vol worsteling. Van zijn jeugd af was hij een strijder — tegen duisternis, tegen ongeloof, tegen zichzelf. En zo getuigt ook Paulus in dit hoofdstuk van dezelfde strijd. Wees daarom niet terneergeslagen alsof er iets vreemds met u gebeurt. Hef uw ogen omhoog naar die heiligen daarboven, bekleed met witte klederen, die het eeuwige lied zingen!

Vraag hen hoe zij overwonnen hebben. Zij zullen u antwoorden dat hun overwinning niet kwam omdat zij zondeloos of volmaakt waren, maar door het bloed van het Lam.

*“Eens streden zij hier beneden,
En bevochtigden hun bed met tranen;
Zij worstelden hard, gelijk wij nu,
Met zonden, twijfels en angsten.”*

De diepste troost ligt in het slot van dit hoofdstuk. Paulus, die in wanhoop had uitgeroepen: “Wie zal mij verlossen van het lichaam dezer dood?”, vindt het antwoord en jubelt: “Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere.” Want Hij is genaamd Jezus, om de reden dat “Hij Zijn volk zal verlossen van hun zonden” — niet slechts van de schuld, maar ook van de macht der zonde. Wat een genade! De Heere Jezus heeft de zonde een dodelijke slag toegebracht. Hij heeft haar kop vermorzeld. Ja, zij leeft nog — een afschuwelijk monster met een gebroken rug, een verbrijzelde kop, een lichaam vol wonden — sissend en kronkelend, en nog altijd in staat ons leed te doen; maar Hij die haar heeft gewond, zal haar blijven slaan tot zij volledig sterft.

God zij dank, zij zal nooit de Jordaan oversteken. Geen zondige neiging, geen vleselijke begeerte zal ooit met die stroom de hemel binnenzwemmen. Daar, aan gene zijde, zal geen spoor van verdorvenheid meer zijn. En wanneer onze lichamen hersteld en opgewekt zullen worden, zullen zij niet meer van deze aardse natuur zijn. Want vlees en bloed kunnen het koninkrijk Gods niet beërven, en vergankelijkheid zal daar niet gevonden worden. In lichamen, geheiligd en verheerlijkt, passend bij hemelse zielen, zullen wij voor eeuwig vrij zijn van zonde — volmaakt verlost door Jezus Christus, onze Heere.

Laten wij ons verblijden in dit heerlijke feit — dat Jezus Christus alles vermag. Hij kan ons redden van al onze zonden. Hij, die ons met Zijn bloed heeft gekocht, zal niet licht verliezen wat Hij zo duur verworven heeft. Hij zal ons verlossen uit alle ongerechtigheid en ons zonder vlek of gebrek brengen in Zijn eeuwig koninkrijk en heerlijkheid. Laat dit onze zoete troost zijn: hoewel de strijd lang en zwaar kan zijn, is de uitkomst zeker. Denk aan het Schriftwoord van de vorige donderdagavond — het sluit elke twijfel uit: “Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, Die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen, en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders.”

Ja, wij moeten voor elke el van de weg naar de hemel strijden. Maar wij zullen er komen. Zoals bij Paulus' schipbreuk allen behouden aan land kwamen — sommigen op planken, anderen op stukken van het schip — zo zal ook van al Gods kinderen geen één omkomen. Wanneer de Goede Herder Zijn kudde zal verzamelen en ze één voor één onder Zijn hand zal tellen, zal er geen lam ontbreken. Sommigen waren zo zwak dat de wolf hen gemakkelijk had kunnen verscheuren, anderen zo dwaas dat zij, aan zichzelf overgelaten, in de bergen en wouden zouden hebben gedwaald en omgekomen. Maar de eeuwige Herder heeft het tot een erezaak gemaakt om ze allen veilig thuis te brengen. “Van hen, die Gij Mij gegeven hebt,” zegt Hij, “heb Ik niemand verloren. Hier ben Ik, en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt.”

Laat dit u geruststellen, geliefden: de overwinning is zeker. O, bij de lelies van Christus' liefde, bij de sterke arm die eens Rahab versloeg en de draken in stukken hakte, laat elke gelovige moedig zijn! De Almachtige is met ons, de Onoverwinnelijke strijdt voor ons. Voorwaarts dan — voorwaarts in de strijd, al wordt zij zwaarder en scherper; voorwaarts zonder vrees, zonder aarzeling, zonder terugzien! “Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars, door Hem Die ons liefgehad heeft.”

“De Doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij zullen doorbreken en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken; en hun Koning zal voor hun aangezicht heen gaan, en de HEERE in hun spits.” Hun vijanden vluchten voor hun aangezicht — en zo zal gesproken worden van allen die in Christus volgen. “Dit is de erve der knechten des HEEREN, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de HEERE..” Moge God ons deze overwinning schenken in de heilige strijd tegen de zonde, om Jezus Christus' wil. Amen.

